

Güle güle...

Bir büyük devrimciydi, bir tarihsel kişilikti. Biz bir dünyayı ve bir dönemi hep onunla paylaşmanın onurunu ve heyecanını yaşadık. Şu anda da bir duygu yoğunluğu yaşıyoruz.

Bir genç gördüğü, yaşadığı adaletsizliklere başkaldırır, eyleme geçer, devrimci olur. Okumaya başlar, yazmaya başlar. Örgütlenir. Çevresi kendi gibileridir. Devrimin yarın olabileceğini düşünmesine şaşmaz. Bu yarın yavaş yavaş uzaklaşır ama her durumda hâlâ yaşam süresinin içinde kalır. Olgunlaştıkça bu beklenti bilinç altına kayar ve günlük yaşamı daha çok toplumsal ilerleme savaşına yoğunlaşır. Bir zaman gelir, bir gün gerçekleşecek devrimin bugün kaybedilmemesi gereken ana perpektif, devrimciliğin ise benimsenmesi gereken bir yaşam biçimi olduğunu artık kavrar. Bildiğimiz gerçeklik genel olarak budur.

Onunki pek böyle olmadı. Kendine olağanüstü şanslı bir yaşam yarattı. Masal bir ülkede masal bir devrimin liderliğini yaptı. Evet, o ülkede devriminin gerçekleşmiş olduğuna inanmak bugün bile neredeyse bir masala inanmak kadar zordur. O devrimin eyleminde, söyleminde ve devrim sonrasında toplumsal yaşamın görüntüsünde bir masal estetiği vardır. Sabah normal işe gider gibi gidip her ağzından alev püskürten yedi başlı ejderhanın mağarasına giren bir avuç kararlı genç, kararlı oldukları kadar yakışıklı, beyaz, siyah, melez, rengarenk, sağlıklı, sakallı, hiç de gerçek insanlar gibi giyinmeyen, ağızlarından püro düşmeyen bir avuç genç, sanki her sabah o işi rutin olarak yaparlarmış gibi ejderhanın yedi başını da kesiyor. Bol içkili, gitarlı, müzikli, danslı ve kahkahalı kırk gün kırk gece süren şöleden sonra güneşli masal ülkesinin insanlarına, ‘şunu hep beraber yapacağız’ diyorlar ve yapıyorlar, ‘bunu hiçbirimiz yapmayacağız diyorlar’ ve yapmıyorlar. ‘Şu hatayı hep beraber yaptık’ diyorlar, milyonlarca insan sevinçten uçuyor. Dünyayla, hiçbir hesaba kitaba uymayan şekilde dalga geçebiliyorlar, bütün bir dünyanın başını her an ağrıtabilecek cesaret ve kararlılıkta olduklarını hiç saklamıyorlar. Bu masal, zaman zaman gerçeğe bir uğrayıp geçerek, zaman zaman gerçekten korunarak, zaman zaman gerçekten bir tutam alarak yarım asır sonra hâlâ sürüyor. Masallardaki gibi kahramanların hiçbiri yaşlanmıyor, ölmüyor. Masallardaki gibi mekân hiç değişmiyor. Keskin renkler hiç solmuyor.

Gerçek dünyada insanlar yaşamlarını yabancılaşmış yaşam olarak sürdürürken, o masal ülkesinin insanları olabildiğince yabancılaşmamış bir yaşam sürdürüyorlar. Okyanusun ortasında yüzen o ada, yabancılaşmadan olabildiğince kurtarılmış bir bölgedir. Hatta tek bölgedir.

İşte bu olağanüstü kurgunun merkezinde o vardı. Esin kaynağı oydu, kaya gibi güçlüydü, müthiş deneyimliydi, irade ondan akıyordu, akıl ondan geliyordu, liderin o olduğu konusunda hiç kimsenin kuşkusu yoktu.

Fiili liderliğinin son gününe kadar ağzını her açışta emperyalizme en az beş saat saldırır, halkı da onu bir o kadar dinlerdi. 1 Mayıs’larda ülke nüfusunun en az yarısı meydanlara çıkardı, ki bugün de hâlâ çıkıyor, ülke nüfusunun tümü onun konuşmasını beklerdi. Bir devrimin lideri ancak masalarda halkıyla bu kadar kaynaşabilirdi. Yetmişli yılların bir belgeselinde, gerilla savaşında kalem kağıt kullanmak istemediğinden her şeyi, ama herşeyi belleğine yazdığını, zaten olağanüstü güçlü belleğini daha da geliştirici yöntemler uyguladığını söylemişti. Yetmişli yıllarda bile ülkenin bütün insanlarını ismen tanıyordu, bazılarının ineklerinin, koyunlarının, köpeklerinin bile ismini biliyordu. İki yıl sonra tekrar uğradığı bir çiftlikte “Selam Alfredo, senin Mirabel yeniden günde 30 litre süt vermeye başladı mı?” diye soran bir lidere ve bu liderin ülkesine karşı bütün dünyanın yayını, basını, medyası birleşse ne yazar ?

Dünyada doğrunun ve haklının yanında olduğuna inanan herhangi bir lider, ünlü herhangi bir yazar, bir sanatçı, bir sporcu, bir kez bile olsa gidip onunla el sıkışmak istiyordu.

Ha bir de beyzbolu severdi, doksanlı yılların birinde bir defalığına, ki masalarda herşey bir defalığınadır, ülkesinin takımı finalde dünya beyzbol şampiyonluğunu ABD beyzbol takımından aldı. Beyzbolu sevsin sevmesin bir Amerikalı için ciddi bir travmaydı.

Dolu dolu yaşadı. Yaşamının bir saniyesini bile ziyan etmedi. Artık bu dünyada olmadığı bir söylentiye benziyor. Yarım asır önce bu masaldan çıkıp başka bir masala giden ikinci sakallı delikanlı gibi bu birinci sakallı delikanlı için de ölüm sözcüğü anlamsız kalıyor.

Güle güle diyoruz...

Coşkun ADALI, 28 Kasım 2016

